

Hilla Koivumaa, 13 vuotta, Kolari, Suomi

Puro

Olen jälleen vaeltamassa ajatuksieni kanssa kotini lähiympäristössä. Harrastan sitä usein, koska kotona ei saa olla koskaan yksin, eikä rauhassa. Kohotan katseeni ylös ja katselen kuinka pilvet kisailevat taivaalla. Hetken kuluttua kumarrun ja riisun kenkäni. Lähdän kulkemaan avojaloin juuri niitettyä peltoa pitkin, jossa olin itsekin ollut heinätoisissa. Jokirannassa olevien pusikoiden keskeltä ponkaisee pieni jänis. Samalla valkoisiin poutapilviin aukenee reikä, josta aurinko valaisee Ruotsin puolen vaarat kultaisiksi. Silloin mieleeni muistuu hetki, kun olin kolmevuotias.

– Ruotsiin on syntynyt prinsessa, äiti kertoi.

Juoksimme siskoni kanssa kiikarit kädessä ikkunaan, josta näki joen yli Ruotsiin.

– Missä se on? Ei siellä näy missään prinsessaa, huusimme yhteen ääneen.

– Ei se tietenkään ikkunasta näy. Kuninkaalliset asuvat kaukana Tukholmassa, äiti selitti meille.

Nopeutan askeleitani, kunnes kiidän niin, etten edes tunne jalkojeni osuvan maahan. Hidastan vasta, kun saavun metsän reunaan. Tuuli kahisuttaa hiljaa puiden lehtiä. Lähdän kohti lempipaikkaani.

Perillä kuulen puron solisevan. Kevyesti hyppään sen yli. Muistan ehkä liiankin hyvin, kun kävin ensimmäistä kertaa purolla.

Lähdimme äidin ja pikkusiskojeni kanssa katsomaan jäiden lähtöä Tornionjoen rantaan. Jäälauttoja oli kerääntynyt rannalle valtaviksi vuoriksi. Äiti varoitti menemästä niiden päälle. Kävelimme rantaa pitkin kohti pohjoista tarkkaillen jäiden kellumista virran mukana.

Kulkumme katkaisi tulviva puro, joka laski jokeen. Keskipäivällä se oli helppo ylittää

hyppimällä kiveltä kivelle. Nyt se kuohui valtavana koskenä. Lähdimme seuraamaan puroa ja suuntasimme kohti metsää.

Pian eteemme avautui aivan satumainen maisema. Tunsin olevani aivan jossakin muualla kuin omassa lähimetsässäni. Aurinko siivilöityi puiden läpi. Vasta puhjenneissa koivunlehdissä kimalteli pieniä kastepisaroita, kuin lasihelmiä.

Olisin vain halunnut jäädä seisomaan ja ihastelemaan näkyä.

Havahdun mietteistäni, kun lahonnut puunrunko rusahtaa askeleeni alla. Säikähdän, mutta rauhoitun pian ja istun kivelle, joka tarjoaa hyvän unelmointipaikan. Linnut pitävät minulle hienoa konserttia. Kaivan laukustani piirustuslehtiön ja alan luonnostella maisemaa edessäni.

Tästä paikasta en halua koskaan luopua. Täällä voin kokea olevani turvassa. Kuulun tänne.